

**κινηματογραφική
λεσχη
πατρας**

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΠΡΟΒΟΛΩΝ

Α΄ ΚΥΚΛΟΣ 2012-2013

ΚΑΘΕ ΔΕΥΤΕΡΑ

“Το βαθύ μπλε του έρωτα” του Τέρενς Ντρίβις (2011)

VESO MARE

Αίθουσα 3

Α΄ ΚΥΚΛΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΤΟ ΣΤΕΡ

- 1/10/2012 Το βαθύ μπλε του έρωτα Τέρενς Ντέιβις
- 8/10/2012 Ο άνθρωπος που γνώριζε πολλά Άλφρεντ Χίτσκοκ
- 15/10/2012 Μεσοτοιχίες Γκουστάβο Ταρέτο
- 22/10/2012 Όλα για την Εύα Τζόζεφ Μάνκιεβιτς
- 29/10/2012 Post Mortem Πάμπλο Λαρέν
- 5/11/2012 Ο Υπουργός Πιέρ Σελέρ
- 12/11/2012 Οι ακακίες Πάμπλο Τζιορτζέλι
- 19/11/2012 Τα χιόνια του Κιλιμάντζαρο Ρομπέρ Γκεντιγκιάν
- 26/11/2012 Ελένα Αντρέι Ζβιαγκίντσεφ
- 3/12/2012 Ο εξαιρετικός κύριος Λαζάρ Φιλίπ Φαλαρντώ
- 10/12/2012 Γράψε λάθος Γιόζεφ Σένταρ
- 17/12/2012 Ο χορός των κατασκόπων Τζέιμς Μαρς
- 7/1/2013 Ουγκέτσου Μονογκατάρι Κένζι Μιζογκούτσι

ΤΟ ΒΑΘΥ ΜΠΛΕ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ - THE DEEP BLUE SEA

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Τέρενς Ντέιβις

Ηθοποιοί: Ρέιτσελ Βάις, Τομ Χίντλεστον,
Σάιμον Ράσελ Μπιλ

Φωτογραφία: Φλόριαν Χοφμπίστερ

Χώρα: Αγγλία (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 98'

Πρώτη προβολή: Ώρα 8.30 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Στο Λονδίνο του 1950 μια νέα γυναίκα που είναι παντρεμένη με έναν δικαστή αφήνει τον άντρα της για έναν γοητευτικό πρώην πιλότο, ο οποίος όμως δεν συμμερίζεται το δικό της ερωτικό πάθος.

Κομψή κι ευαίσθητη μεταφορά ενός βραβευμένου θεατρικού του Τέρενς Ράτιγκαν, το οποίο ακτινογραφεί μελαγχολικά τα αδιέξοδα πάθη της μεταπολεμικής Βρετανίας. Ο πάντα στιλάτος Τέρενς Ντέιβις ("Distant Voices, Still Lives", "The Long Day Closes") δίνει βάρος στους τελετουργικούς ρυθμούς και στις αργόσυρτες σιωπές, απόλυτα ταιριαστές με την αισθησιακή θλίψη της Ρέιτσελ Βάις.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

Με ταινίες όπως οι «Μακρινές φωνές, ασάλευτες ζωές» και «Η μεγάλη μέρα τελειώνει», ο Τέρενς Ντέιβις, μεγάλο, μα και υποτιμημένο ταλέντο του βρετανικού κινηματογράφου των τελευταίων 30 χρόνων, εξακολουθεί να πορεύεται μοναχικά και εκτός συστήματος, όπως έκανε πάντοτε. Χαμηλών τόνων αλλά ουσιαστικός καλλιτέχνης, μπολιασμένος στην ανεξάρτητη σκηνή, απολύτως συνεπής στο σινεμά που έχει αποφασίσει ότι τον εκφράζει και ανίδεος από έννοιες όπως show business και box office, ο Ντέιβις είναι ένας ιεραπόστολος του κομψού ρετρό και ένας σχολαστικός μελετητής των πτυχών της πολυσύνθετης ανθρώπινης φύσης.

Ίσως για όλους αυτούς τους λόγους το θεατρικό έργο «Το βαθύ μπλε του έρωτα» του Τέρενς Ράτιγκαν (1911-1977) να ταίριαξε τόσο πολύ στο υψηλής αισθητικής ύψος του Ντέιβις, ο οποίος το μετέφερε στον κινηματογράφο. Το έργο έχει όλα τα υλικά με τα οποία ο Ντέιβις θα μπορούσε να διαπρέψει - κάτι που γίνεται.

Κατ' αρχάς από τον ιδιαίτερο τίτλο του και μόνο πηγάζει αμέσως η αντίθεση που χειρίζεται τόσο μαεστρικά ο Ράτιγκαν στο χαρτί και ο Ντέιβις με την εικόνα: ο τίτλος προκύπτει από τη φράση «Ανάμεσα στον Διάβολο και στη βαθιά μπλε θάλασσα» («Between the Devil and the deep blue sea»), που στα ελληνικά αντιστοιχεί στο «μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα».

Πραγματικά, στο επίκεντρο της ιστορίας βρίσκουμε την Εστερ, μια καταθλιπτική γυναίκα η οποία τρώγεται μέσα της, ανήμπορη να επιλέξει ανάμεσα στην ανασφάλεια της επίφοβης ζωντανίας του ερωτικού πάθους και στη σύμβαση μιας «νεκρής» ζωής που δεν μπορεί να αντέξει. Το σκηνικό φόντο παίζει επίσης τεράστια σημασία, γιατί βρισκόμαστε στο μεταπολεμικό, παρακμιακό, πρώην ηγεμονικό Λονδίνο, και μάλιστα σε μια βαριά στιγμή της ιστορίας του· ένα στοιχείο που επίσης δίνει χώρο στον Ντέιβις να παίξει σε ένα τερέν που γνωρίζει πολύ καλά, καθ' ότι το παρελθόν τον ενδιαφέρει.

Η Εστερ, την οποία έχει υποδυθεί στον κινηματογράφο και η Βίβιαν Λι (σε μια ταινία του 1955, σε σκηνοθεσία Ανατόλ Λίτβακ), είναι μια ηρωίδα που κάθε ηθοποιός ερωτευμένη με τη δουλειά της θα ήθελε κάποια στιγμή να υποδυθεί. Δεν θα μπορούσε να υπάρξει καλύτερη επιλογή από αυτήν της Ρέιτσελ Βάιζ. Ο ρόλος της ταιριάζει γάντι και στα χέρια του Ντέιβις τη βλέπουμε για πρώτη φορά τόσο εύθραυστη, τόσο τρωτή, σαν να είναι φτιαγμένη από τσιγαρόχαρτο. Συγχρόνως, η φιγούρα της Εστερ αντανakλά γενναιότητα, διότι είναι μια γυναίκα που επιτέλους **κάνει** κάτι, μια φιγούρα κομβικής σημασίας στην εξέλιξη της γυναίκας της βρετανικής κοινωνίας, ο σπόρος των αλλαγών και των μεταβάσεων που άρχισαν να ωριμάζουν στην Αγγλία την αμέσως επόμενη δεκαετία του 1960.

Ενα ακόμη στοιχείο που βοηθά τον Ντέιβις να διαπρέψει είναι εκείνο της μουσικής γιατί οι σκηνές όπου παρέες στις παμπ τραγουδούν επιτυχίες της δεκαετίας του 1940, από το «We'll meet again» της Βέρα Λιν ως το «You belong to me» της Τζο Στάφορντ, είναι από τις συναρπαστικότερες της ταινίας, αναδίδοντας έναν γλυκό αέρα νοσταλγίας που σε

κάνει να ανατριχιάξεις.

Το έργο έχει όλα τα διακριτικά του μελό και ίσως να μην έχει την πυκνότητα του μυθιστορήματος «Το τέλος μιας σχέσης» του Γκρέιαμ Γκριν με το οποίο μοιάζει. Ωστόσο αντιμετωπίζει με τέτοια τρυφερότητα και αγάπη τους ήρωές του που αποφεύγει έξυπνα την παγίδα του συναισθηματισμού. Διακρίνεις την πνευματώδη σκηνοθετική προσέγγιση του Ντέιβις ακόμη και στις σιωπές της ταινίας. Απαξ και δεν κρίνεται απαραίτητο, τον πρώτο λόγο έχει η σιωπή, όπως πολύ λογικά συμβαίνει σε αυτές τις περιπτώσεις. Δίπλα στη Βάιζ βρίσκουμε τον Τομ Χίντλεστον, στον ρόλο του ακαλλιέργητου αλλά έντιμου εραστή (βετεράνου της πολεμικής αεροπορίας), και τον Σάιμον Ράσελ Μπιλ, ο οποίος υποδύεται πειστικότερα τον υπερόπτη αλλά εν τέλει αδύναμο (πίσω από την αυστηρότητα του δικαστή) σύζυγο.

Ιδιαίτερη μνεία, τέλος, θα πρέπει να γίνει στη «μουντή» φωτογραφία του Γερμανού Φλόριαν Χοφμπίστερ, που συντρέχει τα μέγιστα στη δημιουργία ατμόσφαιρας.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗΣ
ΤΟ ΒΗΜΑ

ΤΕΡΕΝΣ ΝΤΕΪΒΙΣ

Γεννήθηκε στις 10 Νοεμβρίου 1945 στο Λίβερπουλ της Αγγλίας.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

Sunset Song 2013, To vathy ble tou erota 2011, Of Time and the City 2008, The House of Mirth 2000, The Neon Bible 1995, The Long Day Closes 1992, Distant Voices, Still Lives 1988, Death and Transfiguration 1984, Madonna and Child 1984, The Terence Davies Trilogy 1983, Children 1976.

